

3^ο ΓΕΛ ΕΧΕΔΩΡΟΥ
Σχολικό έτος 2016-2017

Πολιτιστικό Πρόγραμμα με θέμα:
«Δημιουργία Ηλεκτρονικής Εφημερίδας»

«Η εφημερίδα μας»

Γράφουν οι μαθητές:

N. Θεοδορίδης
Θ. Μπεσικιώτης
M. Τσιπιτσούδη
X. Φρουκαλά
X. Χαλκίδης

*“Πολεμούμε γιατί έτσι μας αρέσει, τραγουδούμε
κι ας μην υπάρχει αυτί να μας ακούσει...”*
(Ν. Καζαντζάκης)

Α΄ ΜΕΡΟΣ:
ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΓΡΑΨΑΜΕ
ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Μαγειρεύοντας με αγάπη...

Στην εποχή μας ζούμε μεγάλο κύμα μεταναστευτικών, αλλά κυρίως προσφυγικών μετακινήσεων. Η κατάσταση είναι αρκετά κρίσιμη κι επειδή τροφοδοτεί πολλές εντάσεις και συζητήσεις, είναι αναγκαίο για όλους μας να γίνει πρώτα από όλα κατανοητός ο λόγος των μετακινήσεων αυτών: οι πρόσφυγες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις πατρίδες τους, γιατί καθημερινά στη χώρα τους ζούσαν σε απάνθρωπες συνθήκες βίας, πολέμων, ακραίας φτώχειας και καταδίωξης. Δυστυχώς, το κύμα αυτό των προσφύγων θα μεγαλώνει ολοένα και περισσότερο, όσο θα εξαπλώνονται οι πόλεμοι.

Δείγμα της μαζικής αυτής μετακίνησης ανθρώπων αποτελεί και η έλευση περίπου ενός εκατομμυρίου προσφύγων στην Ελλάδα από τη Συρία, γεγονός που απασχόλησε πολύ την κοινή γνώμη στη χώρα μας. Πολλές περιοχές της πατρίδας μας δέχτηκαν να «φιλοξενήσουν» ομάδες προσφύγων, αλλά κάποιοι κάτοικοι επέκριναν την κίνηση αυτήν του κράτους να εγκαταστήσει πρόσφυγες στην περιοχή τους. Ίσως να μην γνωρίζουν σε βάθος τα προβλήματα που έχουν αντιμετωπίσει αυτοί οι άνθρωποι στη χώρα τους, καθώς και αυτά με τα οποία αναγκάστηκαν να έρθουν αντιμέτωποι στην Ελλάδα. Γιατί τα προβλήματα αυτών των ανθρώπων δε σταματάνε αυτόματα μόλις διαβούν τα σύνορα της χώρας τους, αυτό τουλάχιστον ανακαλύψαμε από τη συζητήσεις μας με εθελοντές της περιοχής μας.

Προέλευση εικόνας: <http://newpost.gr/ellada/530836/tessera-neakentra-gia-prosfyges-sth-thessalonikh-antidraseis-apo-dhmarchoys>

Η δυσκολία του εγχειρήματος των προσφύγων γίνεται φανερή από τις πρώτες κιόλας μέρες της απόφασής τους να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους. Αρχικά, δαπανούν πολλές χιλιάδες ευρώ για τις παράνομες μετακινήσεις, αφού τους εκμεταλλεύονται επιτήδειοι με σκοπό το κέρδος. Η άφιξή τους όμως δε δίνει τέλος στα προβλήματά τους. Το κυριότερο θέμα που τους απασχολεί είναι η κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών. Τα πιο αυτονόητα πράγματα είναι για αυτούς περιζήτητα. Τη στέγη και την τροφή, που θα έπρεπε να τους δίνεται

απλόχερα από το κράτος, τη στερούνται για πολλούς μήνες. Κάπως έτσι ξεκινάει η καινούρια τους ζωή.

Πέρα από αυτά δυσκολίες αντιμετωπίζουν και ως προς την αποδοχή και την ένταξή τους στη χώρα υποδοχής. Οι ελπίδες τους για ενσωμάτωση σε μια νέα χώρα εξανεμίζονται από τη στιγμή που οδηγούνται να ζήσουν σε στρατόπεδα προσφύγων. Από αυτή τη γκετοποίηση εισπράττουν την άρνηση και το φόβο για αποδοχή και αφομοίωση. Δυστυχώς, η φημισμένη για τη φιλοξενία πατρίδα μας φάνηκε πιο φοβισμένη από αυτούς! Έτσι όλοι αυτοί οι άνθρωποι που είναι ψυχικά και σωματικά τραυματισμένοι, έπρεπε να βρουν τη δύναμη να παλέψουν μόνοι τους τόσο για τη διαβίωσή τους όσο και για την επούλωση των πληγών της ψυχής τους.

Αυτές ακριβώς οι πληγές παρακίνησαν πολλές μη κυβερνητικές οργανώσεις αλλά και ανεξάρτητους εθελοντές να συνδράμουν, με όσα μέσα είχαν, τους πρόσφυγες που ήρθαν στη χώρα μας. Ανάμεσα σε αυτούς, και πέντε αλλοεθνείς ανεξάρτητοι εθελοντές, που δραστηριοποιήθηκαν στην περιοχή μας και ίδρυσαν την «Κοινωνική Κουζίνα» στα τέλη Ιουλίου - αρχές Αυγούστου του 2016. Η Κουζίνα ιδρύθηκε από ξένους, βρήκε όμως συμπαραστάτες και στην τοπική κοινωνία, κυρίως μεταξύ των νέων ανθρώπων. Για το έργο της, τους στόχους της αλλά και την εμπειρία της συμμετοχής σε αυτήν μας μίλησε ένας παλιός μαθητής του σχολείου μας, ο Αντώνης Λιτοβοϊλής, ο οποίος ενσωματώθηκε στην ομάδα όταν χρειάστηκε τη βοήθειά του: «Αρχικά είχα πάει να το δω, είχε συμμετάσχει μία φίλη μου εκεί πέρα. Έτσι την ρώτησα τι συμβαίνει. Πήγα εκεί, χρειαζόντουσαν τη βοήθειά μου, πήγα να βοηθήσω στην κοινωνική κουζίνα και στη συνέχεια τράβηξα άλλες τρεις φίλες μου.»

Το γεγονός ότι βοηθούσαν αδύναμους ανθρώπους τους χαροποιούσε ιδιαίτερα, όπως επίσης και το γεγονός ότι γνώρισαν ανθρώπους από όλο τον κόσμο. Και πρώτα πρώτα τους εθελοντές: «Κυρίως συμμετείχαν ενήλικες από όλο τον κόσμο, οι οποίοι είτε έπαιρναν άδεια από τα πανεπιστήμια, για να μπορέσουν να βοηθήσουν είτε ήταν ζευγάρια που έρχονταν κι αυτά με άδεια για να βοηθήσουν.[...] Παράτησαν τα πάντα για να έρθουν. Έμεναν μακριά από την πατρίδα τους για πολλούς μήνες, δαπάνησαν πολλά χρήματα προκειμένου να βοηθήσουν. Μερικοί νοικιάζανε σπίτια τα οποία ήταν χάγια γιατί δεν ήθελαν να ξοδέψουν χρήματα και άλλοι ερχόντουσαν με τροχόσπιτα ή αυτοκίνητα και μένανε εκεί...»

Έπειτα ήταν η γνωριμία με τους πρόσφυγες, η επαφή με τον ανθρώπινο πόνο: «Όταν πας από την καθημερινότητά σου στην κουζίνα έρχεσαι σε επαφή με τόσα άτομα, τα οποία έχουν τόσες ιστορίες να σου πουν. Οι οποίοι έχουν ζήσει τόσο πολλά πράγματα, γιατί οι περισσότεροι ήταν έμπειροι εθελοντές, αλλά και έρχεσαι σε επαφή με τόσους πρόσφυγες, οι οποίοι έχουν χάσει τις οικογένειές τους... Ο άλλος ήταν έτοιμος να παντρευτεί και βομβαρδίστηκε το σπίτι της κοπέλας του. [...] Γνωρίζεις άτομα τα οποία έχουν χάσει σχεδόν τα πάντα και εντέλει είναι χαρούμενοι με αυτά που έχουν και απλά προσπαθούν κι ελπίζουν για ό,τι καλύτερο. Έχουν χάσει τα πάντα και βρίσκουν τη δύναμη να βοηθήσουν τους άλλους, να βοηθήσουν την κουζίνα και να σου πουν και μια καλή κουβέντα. Έτσι, κι εσύ ο ίδιος επανεξετάζεις κάποια πράγματα για το πώς ζεις και γενικά για τον κόσμο. Θυσιάζεις ένα κομμάτι του εαυτού σου αλλά προς ένα καλύτερο κομμάτι.»

Παρά τη θετική εμπειρία και τη χαρά της προσφοράς, χρειάζεται να θυσιάσει κανείς ένα μεγάλο κομμάτι του ελεύθερου χρόνου του για να στηρίξει τους πρόσφυγες. Αρκετές μάλιστα φορές αναγκάζεται να έρθει σε ρήξη με άτομα που διαμαρτύρονται. «Το χωριό» εξομολογείται ο Αντώνης, «γενικά σαν κλειστή κοινωνία δεν ενέκρινε αυτήν την κίνηση

αμέσως. Πέρα από εμάς δεν υπήρχε κανένας άλλος ο οποίος ήρθε να βοηθήσει, με εξαίρεση κάποιες κυρίες οι οποίες μας συμπαραστάθηκαν. Βέβαια ήταν καλοκαίρι και οι περισσότεροι έλειπαν από το χωριό, όσοι ήθελαν να βοηθήσουν είτε ήταν μακριά και δεν μπορούσαν είτε δούλευαν.[...] Ήμασταν λίγο δακτυλοδεικτούμενοι.»

Αυτό τουλάχιστον στην αρχή, γιατί αργότερα οι αντιδράσεις υποχώρησαν και τα παιδιά των προσφύγων εντάχθηκαν ομαλά στα Δημοτικά σχολεία του Καλοχωρίου. Σε αυτό συνέβαλε αναμφίβολα και η Κοινωνική Κουζίνα, η οποία έφερε σε επαφή τους πρόσφυγες με την τοπική κοινωνία. Εξάλλου, οι ίδιοι οι πρόσφυγες με την πάροδο του χρόνου πύκνωσαν τις επαφές τους με τους ντόπιους, καθώς πήγαιναν στα μαγαζιά να πάρουν ό,τι χρειαζόνταν, γεγονός που βοήθησε στην βελτίωση των μεταξύ τους σχέσεων. Εξάλλου, όπως μας είπε και ο Αντώνης, «σε μια κλειστή κοινωνία το να στηρίζεις την οικονομία του χωριού είναι ίσως από τους πιο σημαντικούς παράγοντες για να ενταχθείς ομαλά σε αυτήν.»

Προέλευση εικόνας: <http://www.alfavita.gr/arhron/ekpaideysi/ypoyrgeio-paideias/Thermokalosorisma-sta-prosfygooyla-apo-mathites-kai>

Εντέλει, η προσφορά της Κοινωνικής Κουζίνας δεν περιορίστηκε μόνο στους πρόσφυγες. Όπως δηλώνει και η ίδια η λέξη, μαγείρευαν για την «κοινωνία». Για οποιονδήποτε είχε ανάγκη, είτε Έλληνα είτε πρόσφυγα. Σε αυτήν τη ομάδα ο καθένας είχε την αρμοδιότητά του. Κάποιοι υπεύθυνοι για τις συναλλαγές, άλλοι για τη δημοσιοποίηση της Κουζίνας και οι υπόλοιποι για την ετοιμασία του φαγητού. Τα προϊόντα αγόραζαν κατά κύριο λόγο από το Καλοχώρι, αλλά ενίοτε και από τη λαχαναγορά. Βασίζονταν και σε δωρεές, με την προϋπόθεση όμως τα προϊόντα να είναι σε καλή κατάσταση και σε ικανοποιητική ποσότητα, ώστε να καλύψουν τις ανάγκες όλων. Η κουζίνα αυτή για αρκετό καιρό σίτιζε πολλούς άστεγους και πρόσφυγες του Καλοχωρίου, όμως μετά τη λήξη του καλοκαιριού ο αριθμός των εθελοντών μειώθηκε και η Κοινωνική Κουζίνα μεταφέρθηκε σε άλλη περιοχή.

Μαρία Τσιπιτσούδη

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης αποτελεί μία από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες της Νεοελληνικής λογοτεχνίας. Γεννήθηκε στη Σκιάθο στις 4 Μαρτίου 1851. Ήταν ένα από τα εννέα παιδιά του δάσκαλου και ιερέα Αδαμάντιου Εμμανουήλ (1817-1897) και της Γκιουλώς Μοραΐτη (1822-1896). Έτσι, μεγάλωσε μέσα σε ένα κλίμα γεμάτο ευλάβεια και θρησκευτικότητα, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα να διαμορφώσει μια χριστιανική ιδιοσυγκρασία. Έμαθε τα πρώτα του γράμματα στη γενέτειρά του και στη Σκόπελο, φοίτησε κατόπιν στα Γυμνάσια της Χαλκίδας και ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην Αθήνα (Βαρβάκειο), με ιδιαίτερη, βέβαια, οικονομική δυσκολία. Το 1874 γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, χωρίς όμως να πάρει το πτυχίο του λόγω του ότι δεν τον ενθουσίαζαν τα μαθήματα και του ότι αναγκαζόταν να εργάζεται για να επιβιώσει. Έμαθε μόνος του Γαλλικά και Αγγλικά και ξεκίνησε να εργάζεται ως μεταφραστής και δημοσιογράφος. Παράλληλα, έκανε και ιδιαίτερα μαθήματα σε μαθητές Δημοτικού και Γυμνασίου.

Συγγραφικό Έργο

Παράλληλα, άρχισε και το καθαυτό λογοτεχνικό του έργο. Τα πρώτα χρόνια καταγίνεται με ιστορικά μυθιστορήματα: «Μετανάστis (1880), «Οι Έμποροι των Εθνών» (1883), «Η Γυφτοπούλα» (1884). Γράφει και μερικά ποιήματα. Γρήγορα, όμως, βρήκε τον αληθινό του δρόμο και στράφηκε προς το διήγημα. Ο «Χρήστος Μηλιόνης» (1885), εμπνευσμένος από ένα δημοτικό τραγούδι, είναι η απαρχή της στροφής αυτής. Από το 1885 καταγίνεται αποκλειστικά με αυτό το είδος. Γράφει μικρά και μεγάλα διηγήματα, νουβέλες: «Η

Χολεριασμένη» (1901), «Ο Πεντάρφανος» (1905), «Ο Νεκρός ταξιδιώτης» (1910), «Η Φόνισσα» (1903), «Οι Μάγισσες (1900), «Η Νοσταλγός» (1894), τα «Χριστουγεννιάτικα διηγήματα», τα «Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα» και τα «Πασχαλινά διηγήματα». Ο Παπαδιαμάντης αγάπησε την απλοϊκή ζωή, τη νοσταλγούσε και την ονειροπολούσε συνεχώς και είχε το μεγάλο μυστικό να μεταμορφώνει τα ονειροπολήματά του σε εκλεκτά διηγήματα. Ασφαλώς τέτοιες ώρες νοσταλγίας και ονειροπόλησης έπλασε τα «Ρόδινα Ακρογιάλια» (1908), «Ολόγυρα, στη λίμνη» (1892), «Το Αστεράκι» (1909), «Το μοιρολόγι της φώκιας» (1908) κ.ά. Τέτοιες ώρες, επίσης, καθώς έσκυβε πάνω από τον ανθρώπινο πόνο, έγραψε τη «Μαυρομαντηλού» (1891), τη «Σταχομαζώχτρα» (1889), το «Σπιτάκι στο λιβάδι» (1896), την «Υπηρέτρα» (1888) ή το μικρό αριστούργημα «Στο Χριστό στο κάστρο» (1892).

Λογοτεχνικές Ιδιαιτερότητες

Το πλούσιο διηγηματικό του έργο, με θέματα και τύπους από τις λαϊκές συνοικίες της Αθήνας ή την απλοϊκή ζωή της κοινωνίας της Σκιάθου, τον παρουσιάζει συγγραφέα του είδους, που λέγεται ηθογραφία. Αλλά η ηθογραφία του είναι μόνο ο σκηνικός διάκοσμος, όπου κινούνται τα πρόσωπα και ξετυλίγονται τα γεγονότα. Ο Παπαδιαμάντης δεν αντιγράφει ήθη και έθιμα. Βλέπει τη λαϊκή ψυχή, ζει τις εκδηλώσεις και αποτυπώνει όλα αυτά στο έργο του, ένα έργο τελείως προσωπικό και ιδιότυπο ως προς την εκλογή των θεμάτων, την έμπνευση και τη γλώσσα. Στο προσωπικό ύφος του Παπαδιαμάντη ανήκουν ακόμα η έντονη λατρεία της φύσης, η θρησκευτική ευλάβεια και η βυζαντινή μελωδία, που είναι διάχυτη στο έργο του. Άλλωστε, το λέει και ο ίδιος: «Όσον ζω και αναπνέω και σωφρονώ, δεν θα παύσω να υμνώ μετά λατρείας τον Χριστόν μου, να περιγράφω μετ' έρωτος την φύσιν και να ζωγραφώ μετά στοργής τα γνήσια ελληνικά ήθη». Ιδιόμορφη είναι και η γλώσσα του Παπαδιαμάντη, επηρεασμένη από τα εκκλησιαστικά βιβλία. Αυτό, όμως, δεν εμποδίζει ούτε τη σαφήνεια και κατανόηση, ούτε το να έχουν οι φυσικές του περιγραφές, ποίηση αληθινή.

Αποτίμηση του έργου του

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης έζησε τον περισσότερο χρόνο του στην Αθήνα και όταν αντιλήφθηκε το τέλος του, αναζήτησε την αγαπημένη του Σκιάθο, όπου και πέθανε από πνευμονία τα ξημερώματα της 3ης Ιανουαρίου 1911. Ο σπουδαίος αυτός ποιητής, δημοσιογράφος και μεταφραστής χάρισε αριστοτεχνικές σελίδες στη Νεοελληνική λογοτεχνία και θεωρείται ως ένας από τους κορυφαίους διηγηματογράφους μας. Μάλιστα, ο νομπελίστας ποιητής Γιώργος Σεφέρης στο δοκίμιό του για τον Μακρυγιάννη έγραψε: «Ο Μακρυγιάννης είναι ο πιο σημαντικός πεζογράφος της νέας Ελληνικής Λογοτεχνίας, αν όχι ο πιο μεγάλος, γιατί έχομε τον Παπαδιαμάντη».

Πηγές

- <http://www.mixanitouxronou.gr>
- <https://www.sansimera.gr>

Θανάσης Μπεσικιώτης

Χαρίλαος Τρικούπης

Ο “μεγάλος εκσυγχρονιστής” Χαρίλαος Τρικούπης γεννήθηκε στις 11 Ιουλίου του 1832. Ο πατέρας του, Σπυρίδωνας, ήταν αρχηγός του Αγγλικού κόμματος στην Ελλάδα και αργότερα διορίστηκε πρέσβης στη Μεγάλη Βρετανία. Η μητέρα του, Αικατερίνη, καταγόταν από την οικογένεια των Μαυροκορδάτων. Ο Χαρίλαος μεγάλωσε μεταξύ Ελλάδας και Ευρώπης. Σπούδασε Νομική στην Αθήνα, ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Παρίσι και εργάστηκε για χρόνια στο Λονδίνο στο διπλωματικό σώμα, επικεφαλής του οποίου ήταν ο πατέρας του. Το 1863 συμμετείχε ως διπλωμάτης στις διαπραγματεύσεις για την παραχώρηση των νησιών του Ιονίου από τη Μεγάλη Βρετανία στην Ελλάδα. Αμέσως ξεχώρισε για τις ικανότητές του. Δύο χρόνια αργότερα, σε ηλικία μόλις 33 ετών, εγκατέλειψε το διπλωματικό σώμα, επέστρεψε στην Ελλάδα και εκλέχτηκε βουλευτής Μεσολογγίου. Τον Δεκέμβριο του 1867, η κυβέρνηση Κουμουνδούρου διαλύθηκε και ο Τρικούπης ανεξαρτητοποιήθηκε πολιτικά, ιδρύοντας το “Πέμπτο Κόμμα”.

Τίς Πταίει...

Η μεγάλη στιγμή του Τρικούπη ήρθε τον Ιούνιο του 1874, όταν δημοσίευσε το περίφημο άρθρο με τίτλο “Τίς Πταίει”. Ο πολιτικός κατηγορούσε τον βασιλιά Γεώργιο Α΄ ότι διόριζε τους κυβερνήτες ανάλογα με τα δικά του συμφέροντα, χωρίς να τηρεί τις δημοκρατικές διαδικασίες. Το πρόβλημα αυτό έλυσε λίγο αργότερα, με την ψήφιση της “αρχής της δεδηλωμένης”, σύμφωνα με την οποία η κυβέρνηση πρέπει να έχει τη “δεδηλωμένη” εμπιστοσύνη της πλειοψηφίας της Βουλής. Το άρθρο δημοσιεύτηκε ανώνυμα στην εφημερίδα “Καιροί”, αλλά η ταυτότητα του αρθρογράφου αποκαλύφθηκε γρήγορα και ο Τρικούπης φυλακίστηκε για μερικές μέρες. Η καριέρα του όχι μόνο δεν ζημιώθηκε, αλλά η πολιτική του στάση κέρδισε πολλούς υποστηρικτές. Τον επόμενο χρόνο, τον Απρίλιο του 1875, έγινε για πρώτη φορά Πρωθυπουργός, μια θέση που θα κατείχε άλλες επτά φορές μέχρι το τέλος της ζωής του.

Οι μεταρρυθμίσεις και η πτώχευση

«Ο τρέχων κατόπιν του ισοζυγίου και μη φθόνων ποτέ αυτού». Γελοιογραφία από την εφημερίδα «Νέος Αριστοφάνης», που σατιρίζει την προσπάθεια του Τρικούπη να καλύψει το δημόσιο έλλειμμα. Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων.

Πρόελευση εικόνας: <http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSGL106/282/2016,6868/>

Όνειρο του Τρικούπη ήταν να εκσυγχρονίσει την Ελλάδα. Να τη μετατρέψει από μία αγροτική επαρχία της Οθωμανικής αυτοκρατορίας σε ένα σύγχρονο, ευρωπαϊκό κράτος. Για ένα διάστημα φάνηκε ότι θα τα κατάφερνε. Ξεκίνησε σημαντικά, μεγαλεπήβολα δημόσια έργα και έκανε ριζικές μεταρρυθμίσεις. Αποξήρανε τη λίμνη Κωπαΐδα, δημιούργησε σιδηροδρομικό δίκτυο, κατασκεύασε τη διώρυγα της Κορίνθου, αναδιοργάνωσε την αστυνομία και τη Σχολή Ευελπίδων. Δυστυχώς όμως, η ελληνική οικονομία δεν μπορούσε να αντέξει τα φαραωνικά έργα. Ο Τρικούπης χρηματοδότησε τις κατασκευές με συνεχόμενα δάνεια από το εξωτερικό, τα οποία η χώρα δεν μπορούσε να αποπληρώσει, καθώς παράλληλα ξέσπασε και η σταφιδική κρίση, που έπληξε καίρια την οικονομία. Το 1892 επέβαλε βαριά φορολογία και μέτρα λιτότητας, αλλά η αντίδραση του κόσμου ήταν βαθύτατα αρνητική. Από εκσυγχρονιστής για τους αντιπάλους του και μερίδα της κοινής γνώμης, έγινε «φορομπήχτης».

Οι προσπάθειες του όμως δεν τον βοήθησαν και έτσι το 1893, κήρυξε πτώχευση. Κατόπιν, η κυβέρνηση του παραιτήθηκε και ο Τρικούπης αποσύρθηκε. Πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ταξιδεύοντας στην Ευρώπη και εγκαταστάθηκε στις Κάννες, όπου και πέθανε στις 30 Μαρτίου του 1896.

Πηγές:

- <https://www.sansimera.gr>
- <https://el.wikipedia.org>
- <http://www.iefimerida.gr>

Οι πυραμίδες της Αιγύπτου

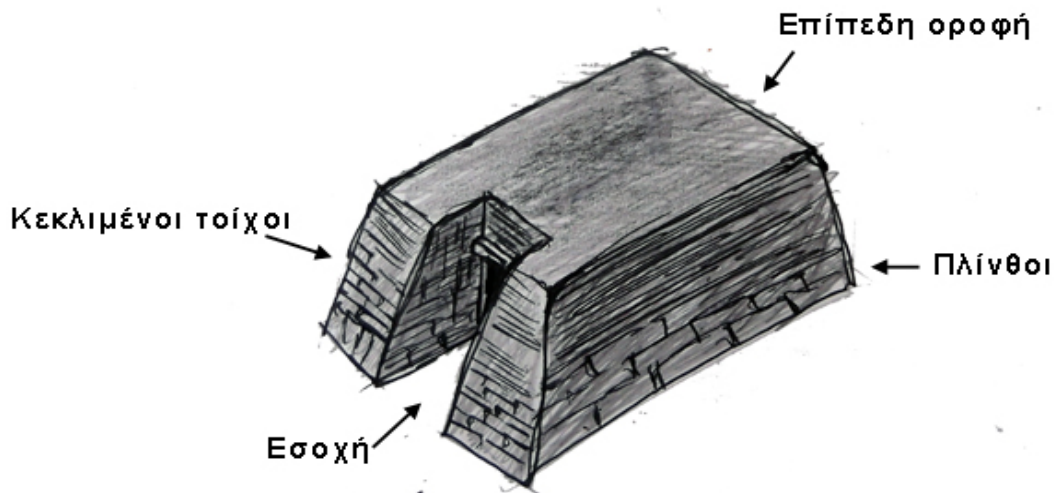
Η ιστορία της Αιγύπτου έχει ελκύσει πολλούς ανθρώπους στον κόσμο. Εκεί άκμασαν επιστήμες όπως η ιατρική, εκεί άκμασε και η γραφή. Η πλειονότητα των ανθρώπων όμως, όταν ακούει το όνομα «Αίγυπτος», φέρνει στο μυαλό της τις πυραμίδες και τα δεκάδες μυστηριώδη ερωτήματα γι αυτές, μερικά από τα οποία θα αναλύσουμε σε αυτό το άρθρο. Ας ξεκινήσουμε με το κυριότερο:

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ. Οι πυραμίδες είναι τάφοι για τους βασιλιάδες της Αιγύπτου, τους Φαραώ. Σκοπός της πυραμίδας είναι να «στεγάσει» το νεκρό Φαραώ κατά τη διάρκεια της μεταθανάτιας ζωής του. Οι αρχαιολόγοι λένε ότι το σχήμα της πυραμίδας προήλθε από τους παλαιότερους τύμβους ή συμβόλιζε τις ακτίνες του ήλιου ή ακόμα και μια σκάλα προς τον ουρανό.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ.

Εμφανίστηκαν στη διάρκεια του Αρχαίου Βασιλείου (3200-2300π.Χ.). Οι πρώτοι τάφοι των Αιγυπτίων ήταν τύμβοι που φτιάχνονταν όταν κάλυπταν έναν απλό τάφο με χαλίκια. Αργότερα, οι αξιωματούχοι και οι Φαραώ θάβονταν σε στενόμακρα κτίρια από τούβλα λάσπης, τους μασταμπάδες.

Στην Αραβική γλώσσα η λέξη μασταμπάς δηλώνει το πεζούλι, που κατασκευάζουν ακόμα και σήμερα οι Αιγύπτιοι μπροστά από τα σπίτια τους, για να κάθονται, να συζητούν, να ξεκουράζονται, κτλ. Συνεπώς, ο συγκεκριμένος τύπος τάφους πήρε το όνομα του επειδή η ογκοπλασία του μοιάζει με το πεζούλι μπροστά από τα σπίτια των Αιγυπτίων. (Προέλευση εικόνας: <http://www.decobook.gr/design-history/1458-2014-04-06-07-56-26>)

Ωστόσο η **πρώτη πυραμίδα** και ο πρώτος πέτρινος τάφος ήταν η βαθμιδωτή πυραμίδα του

Φαραώ Ζοζέρ. Σιγά σιγά όμως η μορφή άρχισε να αλλάζει. Οι βαθμιδωτές πυραμίδες συμβόλιζαν τη σκάλα με την οποία ο νεκρός θα έφτανε στα αστέρια μαζί με τους άλλους θεούς. Κατά τη διάρκεια του χρόνου όμως ο ήλιος πήρε μεγαλύτερη σημασία από τ' αστέρια, κι έτσι κτίστηκαν οι πραγματικές πυραμίδες που οι πλευρές τους συμβόλιζαν τις ακτίνες του ήλιου.

Προέλευση εικόνας: www.archaiologia.gr

ΠΩΣ ΧΤΙΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΠΥΡΑΜΙΔΑ. Για το χτίσιμο της πυραμίδας χρειαζόταν σκληρή πέτρα. Έτσι οι Αιγύπτιοι έφτιαχναν τις πυραμίδες του με κομμάτια δολερίτη, ένα είδος πολύ σκληρής πέτρας. Οι εργάτες δούλευαν την πέτρα με τα σκαπέλα. Τα άκρα των σκαπέλων τα θέρμαιναν για είναι πιο κοφτερά. Οι εργάτες χτυπούσαν τα σκαπέλα με σφυριά. Χτυπούσαν σφήνες για να

σταθεροποιήσουν τους ογκόλιθους μεταξύ τους, κολλώντας τα άκρα τους σε εσοχές των λίθων.

Γενικά δεν έχουμε αξιόπιστες πληροφορίες για τον ακριβή χρόνο και το εργατικό δυναμικό που απαιτούνταν για το χτίσιμο μιας πυραμίδας. Ο Ηρόδοτος (II 124) αναφέρει ότι για να χτιστεί η μεγάλη πυραμίδα του Χέοπα χρειάστηκαν 100.000 εργάτες, για 20 χρόνια. Επίσης, αναφέρει τη χρήση ανυψωτικών μηχανών (II 125), αν και δεν έχουμε αποδείξεις γι' αυτό.

Υπάρχουν φυσικά δεκάδες ακόμη ερωτήματα για τις πυραμίδες· άλλα έχουν απαντηθεί, άλλα όχι. Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι πυραμίδες είναι από τα μεγαλύτερα αξιοθέατα στον κόσμο που αξίζει κανείς να επισκεφτεί!!

Χαρά Φρουκαλά

«όζει ξένης χειρός...»

Β΄ ΜΕΡΟΣ:
ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΡΕΣΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ
ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΑ

(επιμέλεια: Χρήστος Χαλκίδης)

Δεν ξέρω αν το έχετε πάρει χαμπάρι, αλλά όλοι θα πεθάνουμε

Το μεσημεριανό μου φαγητό. Οι εργασίες μου για το σχολείο. Τι θα κάνω το βράδυ. Πόσο πίσω έχω μείνει στους στόχους μου. Η κοιλιά μου που μετά βίας μεγαλώνει. Ο τραπεζικός μου λογαριασμός, ο ανύπαρκτος...

Τις περισσότερες στιγμές της ημέρας τα παραπάνω είναι τα συνηθισμένα μου προβλήματα. Ή τουλάχιστον αυτά θα ήθελα να είναι τα προβλήματά μου.

Γιατί υπάρχουν κι εκείνες οι καταραμένες στιγμές, στις οποίες σκέφτομαι ότι μια μέρα, αργά ή γρήγορα, θα πεθάνω και τίποτα πια δεν θα έχει νόημα. Θα ήθελα πάρα πολύ να πιστεύω σε παραδείσους, μετά θάνατον ζωές και μετενσαρκώσεις, όμως πολύ φοβάμαι πως αυτό που μας περιμένει όταν φύγουμε απ' αυτή τη ζωή, είναι ένας αιώνιος ύπνος χωρίς όνειρα. Ένα μόνιμο σκοτάδι.

Καλά κατάλαβες. Το κείμενο που ακολουθεί είναι όσο μαύρο και σκοτεινό προμηνύει ο τίτλος του. Βλέπεις, όλο και πιο συχνά τελευταία, τα πάντα γύρω μου και μέσα μου παγώνουν και μόνο στη σκέψη ότι στο καλύτερο σενάριο, έχω μπροστά μου 50 με 60 χρόνια ζωής ακόμα και μετά με περιμένει το απόλυτο τίποτα. Ούτε σκέψεις, ούτε συναισθήματα, ούτε ελπίδες, ούτε όνειρα. Μόνο κενό. Το απόλυτο κενό.

Σκοπός αυτού του κειμένου δεν είναι φυσικά να σου εξηγήσω ότι φοβάμαι το θάνατο, ούτε να σε τρομοκρατήσω. Όποιος δεν τον φοβάται άλλωστε, όπως μας έδειξε ο Τζωρτζ Ρ.Ρ. Μάρτιν, είτε είναι τρομερός ψεύτης είτε δεν τα περνάει και πολύ καλά στη ζωή του.

(Παρένθεση για fun fact: Έρευνα του Journal of Sport and Exercise Psychology έδειξε ότι αθλητές οι οποίοι παρακολούθησαν ομιλία σχετική με τη βεβαιότητα του θανάτου, είχαν στη συνέχεια καλύτερη απόδοση σε σχέση με αυτούς που την απέφυγαν. Χα, σε βοηθάω τώρα).

Θέλω απλά να βγάλω από μέσα μου την παραδοχή, πως όσο μεγαλώνω, τα προβλήματά μου γίνονται πολύ πιο υπαρξιακά.

Πατώντας την ηλικία των πανελληνίων, στην ύστερη εφηβεία, το άγχος των εξετάσεων, η απογείωση στην κοινωνία, οι ευθύνες που συνοδεύει η προσεχής ενηλικίωση, μπλέκουν γλυκά (ή και όχι τόσο γλυκά), με το φόβο ότι θα πεθάνω ή θα χάσω κάποιο αγαπημένο μου πρόσωπο.

Ασφαλώς, ο θάνατος δεν είναι ο μόνος βραχνάς που ξαφνικά φορτώθηκε στις πλάτες μου. Μέσα στην ημέρα, όλο και κάτι θα μου φανεί τρομερά μάταιο. Το γεγονός ότι περνάω 9 με 10 ώρες την ημέρα στο γνωστικό αντικείμενο, πολλές φορές με κάνει να αισθάνομαι ότι έχω τυλίξει τη ζωή μου και την έχω κάνει δώρο σε κάποιον άλλο. Και σκέψου ότι περνάω κι ωραία στο σχολείο.

Βλέπω γύρω μου ανθρώπους να δουλεύουν μέχρι το βράδυ, να σιχτιρίζουν, να περνάνε άσχημα, να περιμένουν πώς και πώς το Σαββατοκύριακο, και θέλω να τους πιάσω απ' τους ώμους, να αρχίσω να τους ταρακουνάω και να ουρλιάζω "Κάντε κάτι, δεν γίνεται να ξοδεύετε έτσι τη ζωή σας".

Βλέπω συγγενείς και γνωστούς να παντρεύονται και να κάνουν παιδιά επειδή απλά έχουν φτάσει σε ηλικία που συνηθίζεται να παντρεύεσαι κι επειδή όλα στο κεφάλι τους είναι ταξινομημένα σε κουτάκια.

“Είμαι πάνω από 30, έχω μεγάλη σχέση, θα παντρευτώ και θα κάνω παιδιά γιατί εντάξει, μπορεί να μην είναι ο έρωτας της ζωής μου, όμως περνάμε καλά και στην ηλικία μου δεν ξέρω αν θα βρω άλλη”.

Ζευγάρια που ξέρεις από πριν ότι θα χωρίσουν, ζευγάρια που παντρεύονται και κάνουν παιδιά και βλέπεις ότι δεν είναι ευτυχισμένα, απλά εκπλήρωσαν την αποστολή που ήταν εγγεγραμμένη στο τσιπάκι τους: τη δημιουργία της οικογένειας. Κακό.

Ας το πάρουμε απ’ την αρχή γιατί μεγαλώνουμε και τα πράγματα σοβαρεύουν. Σε αυτόν τον κόσμο, μας χαρίζονται περίπου 80 χρόνια ζωής. Αυτό είναι. Δεν έχεις δευτερες ευκαιρίες, δεν θα σε στείλει κανείς πίσω να δοκιμάσεις απ’ την αρχή.

Σε περίπτωση που κάνεις για 30 χρόνια τη λάθος δουλειά απλά επειδή *“εντάξει μωρέ, πληρώνει αξιοπρεπή λεφτά”*, παντρευτείς το κορίτσι που έτυχε να γνωρίσεις σε ηλικία γάμου και παρατήσεις κάπου στη γωνία τα παιδικά σου όνειρα και ταλέντα, τότε πολύ απλά θα έχεις καταφέρει να πετάξεις τη ζωή σου στα σκουπίδια.

Αν ήταν όλα εύκολα θα ‘ταν πυροτεχνήματα· η λάμψη εδώ δε σβήνει

Μεγαλώνοντας, θα δεις ότι κάθε σου απόφαση αποκτά άλλη βαρύτητα και τα προβλήματά σου γίνονται ξαφνικά πολύ πιο σκοτεινά και αποπνικτικά απ’ αυτά που είχες τα χρόνια της αθωότητας. Το κύμα νοσταλγίας που έχει κατακλύσει τους πάντες άλλωστε, δεν νομίζω ότι έχει να κάνει με την ποιότητα εκείνων των χρόνων, ούτε περνούσαμε πια και τόσο τέλεια.

Όταν βλέπεις κάποιον να κάθεται μέχρι αργά σε μια δουλειά στην οποία δεν περνάει καλά, απλά και μόνο επειδή δεν θέλει να γυρίσει σπίτι του, στη γυναίκα την οποία έχει βαρεθεί και στο παιδί που του χαλάει την ηρεμία, βλέπεις έναν άνθρωπο δυστυχισμένο.

Και καταλαβαίνεις ότι κάθε σημαντική απόφαση ζωής, θα πρέπει να την ζυγίσεις 3 και 4 φορές πριν την πάρεις.

Βλέποντας γύρω μου δυστυχισμένους ανθρώπους, βιώνοντας απώλειες στο κοντινό μου περιβάλλον και νιώθοντας το χρόνο να περνάει, μπορώ να βγάλω με ασφάλεια μερικά συμπεράσματα.

Αρχικά, τα άγχη όσο μεγαλώνεις γίνονται πολύ πιο σοβαρά και πολύ πιο αληθινά. Τόσο αληθινά που κάνουν τα παλιά σου άγχη να μοιάζουν με οργασμό χαράς. Οι υπαρξιακοί προβληματισμοί μοιάζουν ίσως με προβλήματα πολυτελείας για κάποιους, όμως μπορούν να λειτουργήσουν σαν καμπανάκι αφύπνισης, όταν έχεις πάρει λάθος πορεία στη ζωή σου.

Η ζωή είναι πολύ μικρή και περνάει ασφυκτικά γρήγορα για να κάνεις συνέχεια συμβιβασμούς και υποχωρήσεις. Προσωπικά, εκτός απ’ το θάνατο, φοβάμαι τρομερά και τη στιγμή που θα είναι πολύ αργά πια για να διορθώσω τις λάθος αποφάσεις που πήρα στη ζωή μου.

Για να κερδίσεις το θάνατο, δυστυχώς δεν μπορείς να κάνεις και πάρα πολλά, πέρα ίσως απ' το να μην μπαίνεις σε αυτοκίνητα ανθρώπων που δεν ξέρουν να οδηγούν. Το να μην είσαι δυστυχημένος όμως, είναι σε μεγάλο βαθμό στο δικό σου χέρι και καλό θα είναι να κάνεις κάτι γι' αυτό, πριν να είναι αργά.

Σε όλους λείπουν απλά τα χρόνια που ένιωθαν ότι μπορούν να κάνουν τα πάντα, να γίνουν τα πάντα, τα χρόνια όπου γελούσαν κοροϊδευτικά στο θάνατο. Τα χρόνια όπου όλα έμοιαζαν δυνατά...

Διασκευή κειμένου που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα:

<http://www.oneman.gr/keimena/diabasma/opinions/den-kserw-an-to-exete-parei-xampari-alla-oloi-tha-pethanoyte.4518021.html> (Ημερομηνία τελευταίας πρόσβασης: 10/5/2017)

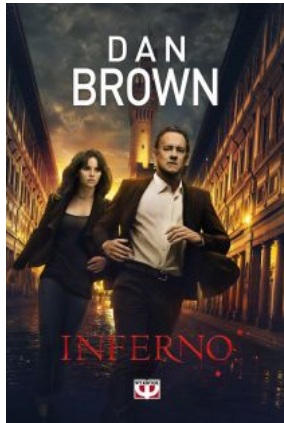
Τίτλος πρωτότυπου κειμένου: Κ. Αμπατζής, *Δεν ξέρω αν το έχετε πάρει χαμπάρι αλλά όλοι θα πεθάνουμε. Ένας δημοσιογράφος του Oneman έρχεται για πρώτη φορά αντιμέτωπος στη ζωή του με τους υπαρξιακούς προβληματισμούς του.*

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Dan Brown, *Inferno*, εκδ. Ψυχογιός, Αθήνα 2013

«Οι πιο σκοτεινές γωνιές στην κόλαση είναι φυλαγμένες για εκείνους που την ουδετερότητά τους σε περιόδους ηθικής κρίσης»

«Ψάξε και θα βρεις...»

Παρόλο τον σκεπτικισμό με τον οποίο το αντιμετώπισα από τις πρώτες σελίδες παρασύρθηκα. Υπέστην άμεσα τα συμπτώματα και τις συνέπειες της ανάγνωσης ενός άκρως ενδιαφέροντος μυθιστορήματος. Ήταν δύσκολο να το αφήσω από τα χέρια μου. Αν σας άρεσε ο Κώδικας Ντα βίντσι, αν ερέθισαν την φαντασία σας οι Ιλλουμινάτι, τότε πολύ περισσότερο θα σας συναρπάσει το Inferno *Κόλαση.

Το βιβλίο δίνει τη δυνατότητα να περιπλανηθείς στις σελίδες του ταξιδεύοντας πρώτη θέση Φλωρεντία–Βενετία – Κωνσταντινούπολη, κρατώντας την προσοχή σου σε αυτό. Η ατμόσφαιρα του βιβλίου δίνει την εντύπωση στον αναγνώστη ότι βρίσκεται μπροστά στις εξελίξεις ως αόρατος παρατηρητής των εξελίξεων της ιστορίας που ο Λάνγκτον, η Σιένα και οι υπόλοιποι δευτεραγωνιστές προσπαθούν να αποκωδικοποιήσουν.

Το συγκεκριμένο βιβλίο (ας μου επιτραπεί η έκφραση) είναι το περισσότερο λογοτεχνικό βιβλίο του συγγραφέα. Αυτό γιατί μέχρι σήμερα στα προηγούμενα βιβλία του, το βάρος έπεφτε κυρίως στην θρησκεία και στα σύμβολα. Αυτή τη φορά όμως η προσοχή μας μετατοπίζεται λίγο από τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς και εστιάζεται στο κείμενο. Κύριος άξονας είναι η "Θεία Κωμωδία" του Δάντη· οι πληροφορίες που δίνονται κεντρίζουν το ενδιαφέρον του αναγνώστη να συνεχίσει.

Το Inferno έχει όλα τα καλά στοιχεία που αγάπησαν οι αναγνώστες στα βιβλία του Dan Brown. Συνεχή δράση με τη μορφή καταιγίδας. Ανατροπές μέχρι και την τελευταία σελίδα. Φίλοι που γίνονται εχθροί αλλά τελικά είναι φίλοι και πάλι από την αρχή. Αστυνομική πλοκή με καλλιτεχνική ματιά. Συνωμοσίες που είσαι έτοιμος να πιστέψεις, ιδιαίτερα όταν αυτή τη φορά συνδέονται με μια πιο έντονη επιστημονική θεώρηση. «Θα σκότωνες το μισό πληθυσμό της γης σήμερα για να γλιτώσεις τον κόσμο από την εξαφάνιση;» Αυτό είναι το ερώτημα που θέτει σε συναγερμό τις συνειδήσεις μας κατά τη διάρκεια της πλοκής.

Επιπρόσθετα, συγκριτικά με τα προηγούμενα βιβλία, που αποτελούν σημείο αναφοράς για τους αναγνώστες του, είναι το λιγότερο κουραστικό στις περιγραφές του. Αν ο στόχος ενός συγγραφέα είναι να προβληματίσει, να εξάψει την φαντασία, να "απορροφήσει" τον αναγνώστη μέσα από μια συναρπαστική περιπέτεια, τότε το έχει πετύχει.

Διασκευή κειμένου που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα:

<http://cityculture.gr/2013/08/inferno-dan-brown-ekdosis-psichogios-kritiki-ne-ine-to-korifeo-kalokerino-anagnosma>

(Ημερομηνία τελευταίας πρόσβασης: 10/5/2017)

Τίτλος πρωτότυπου κειμένου: Π. Γραμμενίδης, DAN BROWN : INFERNO (ΚΡΙΤΙΚΗ – ΝΑΙ... ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΟΡΥΦΑΙΟ «ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ» ΒΙΒΛΙΟ)

Οι πυκνές ατέλειωτες, αφόρητες ημέρες

Στη χώρα όπου κυβερνητική εφημερίδα βγαίνει με πρωτοσέλιδη καταγγελία ότι ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης ξεπουλάει μια ΔΕΚΟ, όπου το υπ. Μεταφορών βγάζει 11σέλιδη ανακοίνωση γραμμένη ολόκληρη σε ειρωνικό ύφος και στημένη σε tables του Microsoft Word, τα πράγματα δεν πάνε καλά. Αλλά αυτό το ξέραμε, το έχουμε κάπως συνηθίσει. Βεβαίως, κάθε ημέρα προκύπτουν και νέα πράγματα που μας υπενθυμίζουν πως τα πράγματα πάνε ακόμη χειρότερα από ό,τι φανταζόμασταν, όπως, για παράδειγμα, η έρευνα του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ που αποκαλύπτει ότι ανήλικα προσφυγόπουλα γίνονται θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης, όχι στην Ταϊλάνδη, εδώ, στην Ελλάδα, χωρίς φυσικά να παραιτείται κανένας και χωρίς να συγκλονίζεται ιδιαίτερα το πανελλήνιο. Αλλά αν κοιτάξει κανείς και παραέξω, θα διαπιστώσει ότι σε ανησυχητικά πολλά σημεία του κόσμου τα πράγματα δεν πάνε και πολύ καλά.

Το χάος στην εξαθλιωμένη Βενεζουέλα συνεχίζεται, για παράδειγμα, με νεκρούς διαδηλωτές στους δρόμους πια. Η πετρελαιοπαραγωγός Βενεζουέλα, πλουσιότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής στις αρχές του αιώνα μας, είναι η φτωχότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής σήμερα, με πληθωρισμό 800%, φρικτή εγκληματικότητα, ελλείψεις σε τρόφιμα και βασικά προϊόντα. Το αυταρχικό καθεστώς που την κυβερνά πρόσφατα πέρασε και επισήμως στην κατηγορία των κανονικών δικτατοριών καταργώντας τη νομοθετική εξουσία του Κοινοβουλίου (στο οποίο τόλμησε να κερδίσει πλειοψηφία η αντιπολίτευση). Ο λαός βγήκε στους δρόμους και υπάρχουν ήδη νεκροί από τους οπλισμένους κυβερνητικούς πολιτοφύλακες. Παρεμπιπτόντως, οι πάντα ένθερμοι Έλληνες υποστηρικτές του συγκεκριμένου καθεστώτος έσπευσαν να αποκαλέσουν τους πολίτες που διαδηλώνουν «πραξικοπηματίες της Δεξιάς», στα ηλεκτρονικά τους ΜΜΕ. Ετσι είναι, όταν κυβερνά μια Αριστερά οποιοδήποτε διαδηλωτές είναι «υποκινούμενοι πραξικοπηματίες», όταν δεν κυβερνά είναι «εξεγερμένος λαός». Στις ΗΠΑ ο Ντόναλντ Τραμπ συμπλήρωσε 90 ημέρες στην προεδρία, ημέρες τις οποίες κάποιος θα χαρακτήριζε ατελείωτη φαρσοκωμωδία αποτυχιών, ανοργανωσιάς, απολύσεων, παραιτήσεων, σκανδάλων και πολύ, πολύ γκολφ (14 από τις 90 ημέρες ο πρόεδρος τις έχει περάσει παίζοντας γκολφ).

Την ίδια ώρα ο Αμερικανός αντιπρόεδρος Μάικ Πενς ταξίδεψε στη Νότια Κορέα και παρακάμπτοντας το πρωτόκολλο, βγήκε από τον κλειστό χώρο στα σύνορα και φωτογραφήθηκε κοιτάζοντας προς την κατεύθυνση της Βόρειας Κορέας. Δικαιολόγησε την κίνηση αυτή λέγοντας ότι θεώρησε σημαντικό «να δουν οι άνθρωποι στην άλλη πλευρά της αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης την αποφασιστικότητα στο πρόσωπό μου».

Στην άλλη πλευρά της αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης, εμφανώς κλονισμένοι από την αποφασιστικότητα στο πρόσωπο του Μάικ Πενς, οι Βορειοκορεάτες διοργάνωσαν μια εκδήλωση-μουσικό υπερθέαμα για τα γενέθλια του ιδρυτή της χώρας Κιμ Ιλ Σουνγκ και το βίντεο που έπαιζε πίσω από την πολυμελή χορωδία έδειχνε πυραύλους να πέφτουν σε πόλεις των ΗΠΑ και την αμερικανική σημαία με φλόγες και τάφους στο φόντο. Αλλά και πιο κοντά μας τα πράγματα δεν μοιάζουν καλύτερα.

Στην Ιταλία υπάρχει πλέον και επισήμως επιδημία ιλαράς, επειδή όλο και περισσότεροι γονείς δεν εμβολιάζουν τα παιδιά τους. Στη Γαλλία, ο κεντροδεξιός υποψήφιος Φρανσουά Φιγιόν ακύρωσε συνέντευξή του στη Le Monde επειδή δεν του άρεσαν οι ερωτήσεις ή, όπως το έθεσε, «δεν είναι δουλειά των μίντια να αποφασίζουν ποιες θα είναι οι ερωτήσεις». Στη Μ. Βρετανία η Τερέζα Μέι, η οποία πριν από 293, 227, 199, 198, 42 και 19 ημέρες απέρριπτε μετά βδελυγμίας την πιθανότητα πρόωρων εκλογών, προκήρυξε πρόωρες εκλογές. Όλα τα παραπάνω συνέβησαν μόνον τις τελευταίες τέσσερις ημέρες.

Τέτοια ημέρα την άλλη εβδομάδα θα τα έχουμε ξεχάσει, και άλλα, εξίσου τρομακτικά θα τα έχουν αντικαταστήσει στο κέντρο του εγκεφάλου μας που επεξεργάζεται το συναίσθημα του τρόμου. Το οποίο κέντρο, παρεμπιπτόντως, είναι η αμυγδαλή. Εκτός από τον φόβο, παίζει ρόλο και στη διαδικασία λήψης αποφάσεων.

Βγάλτε ό,τι συμπέρασμα θέλετε από αυτό.

Διασκευή κειμένου που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα:

<http://www.kathimerini.gr/906163/opinion/epikairothta/politikh/oi-pyknes-ateleiwtes-aforhtes-hmeres> (Ημερομηνία τελευταίας πρόσβασης: 10/05/2017)

Τίτλος πρωτότυπου κειμένου: Θοδωρής Γεωργακόπουλος, *Οι πυκνές, ατέλειωτες, αφόρητες ημέρες*

Μιχάλης Κάσιαλος, *Θερίζουν και κάθονται να φαν*

Καλό καλοκαίρι!